

*„Íme, a mai ünnep, a Boldogságos Szűzanya Istenanyaságának
ünnepe,
amikor mi a jászol mellett térdelő Istenszülő Szent Szüzet
szemléljük,
segít megérteni nekünk azt az ünnepet is, amely ünnep a mi saját
üdvösségünk.
Segít megérteni, hogy mi is anyák legyünk, hogy reánk van bízva
a kegyelem,
a kegyelem, amelyet csak Isten tehet meg, hogy bennünk van.
És mi a Kegyelemben gyökerezetten meghozzuk a gyümölcsöket,
életünk tetteit.
Minden fohász és minden ima, minden mozdulat és minden
szeretet,
mind az Isten műveli, mind kegyelem.
És mi ott vagyunk ebben a műben, mint anyák, mint a mi
üdvösségünk szülői.”*

Újév

Szám 6,22-27

Gal 4,4-7

Lk 2,16-21

Eltelt nyolc nap. És ma ugyanazt az eseményt ünnepeljük, mint nyolc nappal ezelőtt. Üdvözítőnk született. Isten emberszerető jósága megjelent közöttünk. Ezt ünnepeltük karácsonykor.

Karácsonykor a figyelmüket a Gyermekek kötötte le. Emberként született meg az Isten. Ő Isten üdvözítő akarata, aki megjelent közöttünk. Ma is a születést ünnepeljük, de ma e csodálatos eseménynek egy másik szereplőjére irányítjuk a figyelmünket, ma *az Istenszülő Szent Szűzet, Máriát, az Istenanyát szemléljük.*

Mert Isten, akinek úgy tetszett, hogy üdvözít bennünket, úgy üdvözít, hogy Ő emberré lett,

és úgy lett emberré, hogy gyermekként született.

Ezért az üdvözítés eseményében ott van az édesanya, akitől megszületett a mi Üdvösségünk.

Mária az Üdvözítő anyja. Mária, a Kegyelem anyja, az élő Kegyelemé, az emberszerető Jóságot hozta a világra, Istent szülte meg.

Őt ünnepeljük ma, Mária Istenanyaságát. S amikor így szemléljük Máriát ebben az ünnepben,

egy titokzatos, de igen-igen fontos igazságot felismerünk önmagunkra vonatkozóan is,

az üdvösségünk eseményében önmagunk helyéről, mert jelen vagyunk üdvözítésünkben.

Isten úgy üdvözít bennünket, hogy az Ő egyetlen és egyedülvaló tettébe bennünket is belefoglal.

Isten üdvözít. Egyedül a Kegyelem, egyedül Isten irgalma tisztít meg bennünket a bűntől,

és tesz szentté, emel föl arra a méltóságra, hogy Isten gyermekei legyünk, amely méltóságra mi soha emberként föl nem léphetünk.

Egyedül Isten műve a mi üdvösségünk, és mi mégis ott vagyunk ebben a műben, ott vagyunk titokzatos módon a Kegyelemben, ott vagyunk az Isten tettében.

Hogyan vagyunk ott? Ezt értjük meg Máriának, az Istenszülő Szent Szűznek ünnepén őt szemlélve.

Ott van az anya a születésben. Mert úgy tetszett Istennek, hogy asszonytól szülessék meg.

Igen, Ő eljöhett volna, mint cikázó villám, Ő emberré is válhatott volna, minden előzmény nélkül.

Csak itt áll. Őt elkísérhette volna angyalok miriádja.

De nem így történt. Gyermekek lett, megszületett. Ő született meg.

Egyedül a végtelen Isten titokzatos bölcsessége tette meg,

hogy Ő, az Isten itt van emberként közöttünk.

De mert Kisedeként született meg, azért ott térdepel a jászol mellett az édesanya, a

szülő.

Ilyen a Kegyelem műve is, a mi üdvözítésünk.

Mindegyikünk úgy kapja meg az üdvözítő kegyelmet, hogy belép a lelkünkbe Isten, Ő műveli.

Ő teremti lelkünket szentté, és Ő teszi, az Ő kegyelme minden szeretetünket, jó tettünket, minden imánkat üdvösséggé, örökkévalóvá, Ő emeli föl a mi emberségünket önmagához az Égbe, de ott vagyunk mi is ebben a tettekben.

Mert Istennek úgy tetszett, hogy az Ő üdvözítő kegyelme, a bennünket megszentelő tette bennünk történjék meg, velünk és bennünk.

Elveti bennünk az üdvösség kegyelmének magját, és mi jó talajként befogadjuk a szívünkbe.

Isten növeli ezt a vetést, az Ő kegyelme teszi, amit az Ő kegyelme kezdett el, Ő teszi teljessé.

De bennünket odaállított az Ő szőlőjébe, hogy munkálkodjunk a mi üdvösségünk művében.

Reánk, igen, reánk bízta a keveset, hogy hűséges szolgaként mi magunk is tegyük az Ő tettét,

hogy tegyük vele a mi üdvösségünk művét.

Nem keveset bízott ránk, hanem a végtelen teljességet, önmagát bízta ránk, a Kegyelemet.

Mi vagyunk a kevesek. Mi törékeny edény vagyunk, de ebbe a törékeny edénybe Ő odahelyezte az elegendőt, a kegyelmet, az Ő isteni tettét, és nekünk azt a hivatást szánta,

hogy mindannyian anyák legyünk, hogy mi mindannyian üdvösségünket szüljük, és szüljük meg minden üdvösséges tettünket, amelyeket mind a Kegyelem művel.

De nekünk is ott van a helyünk. Isten megfogja a kezünket, és Ő vezet bennünket az üdvösség útján.

Ő az út, önmagában vezet, de mi is fogjuk az Isten kezét,

és eggyé forrunk Ővele abban a titokzatos eseményben, amelyet üdvösségnek hívunk.

Íme, a mai ünnep, a Boldogságos Szűzanya Istenanyaságának ünnepe, amikor mi a jászol mellett térdelő Istenszülő Szent Szüzet szemléljük, segít megérteni nekünk azt az ünnepet is, amely ünnep a mi saját üdvösségünk. Segít megérteni, hogy mi is anyák legyünk, hogy reánk van bízva a kegyelem, a kegyelem, amelyet csak Isten tehet meg, hogy bennünk van.

És mi a Kegyelemben gyökerezetten meghozzuk a gyümölcsöket, életünk tetteit.

Minden fohász és minden ima, minden mozdulat és minden szeretet, mind az Isten műveli, mind kegyelem.

És mi ott vagyunk ebben a műben, mint anyák, mint a mi üdvösségünk szülői.

Ha így értjük meg üdvösségünket, eltölt bennünket az alázat,

amely alázattal Mária mondta ki: legyen nekem a Te igéd szerint.

Mi is azt mondjuk:

igen, ó Üdvözítő, végtelen, Te engemet szerető Isten, legyen nekem a Te akaratod szerint.

Légy bennem, járd át az életem, csak fogd meg az én kezem, és én is tebeléd kapaszkodom.

Csak vezess önmagadba engem Istenem, és megyek, megyek benned, és ott fogok állni a Te trónod előtt, úgy fogok odalépni eléd, hogy Téged viszlek a kezemben,

a Kegyelmet, akit Te adtál nekem, hogy üdvösségem légy Istenem.

Így lépek eléd, ezért nem lesz félelem a szívemben, és nem kell szégyenkezni, hisz Te vagy az én ragyogó koronám, akit nekem adtál, és akit én megőriztem, akit viszek Hozzád.

Te vagy az én üdvösségem.

Én meg ott voltam veled minden nap, életem minden pillanatában szolgáltam a Te kegyelmedet.

És most, most íme az én üdvösségem a Te dicsőséged, és Te megdicsőültél bennem.
Ámen.

2022. január 1.

Takács Gyula plébános atya